DE FORENEDE STATERS SUBSIDIER TIL LANDBRUGET

Af Erik Mortensen

Siden de første kriseår i trediverne har U.S.A.s landbrugspolitik i væsentlig grad koncentreret sig om prishævende eller prisstabiliserende foranstaltninger og om afsætning af overskudsproduktion uden for de normale markeder. Hovedsynspunktet har været, at landbruget burde sikres et nogenlunde konstant forhold mellem købs- og salgspriser, baseret på prisforholdene før første verdenskrig, det såkaldte paritetsprincip[1]. Støtten er i overvejende grad ydet i to forskellige former, dels gennem den i 1933 oprettede *Commodity Credit Corporation* (CCC), dels direkte gennem landbrugsministeriet, der hvert år siden 1935 har fået stillet 30 % af U.S.A.s bruttotoldindtægter til rådighed til fremme af afsætningen af overskudsvarer. Siden 1939 har CCC været direkte underlagt landbrugsministeriet, og de to former for offentlig støtte er nu kædet ret nøje sammen.

Vil man forsøge at danne sig en opfattelse af omfanget af den ydede støtte, opdager man imidlertid, at der i modsætning til, hvad der gælder for de fleste andre områder af det offentliges virksomhed, er ret betydelige vanskeligheder ved at fremskaffe en samlet oversigt vedrørende størrelsen af de anvendte beløb og deres fordeling. Uden at være ekspert i det voluminøse „statsregnskab" er det næsten umuligt at rekonstruere de finansielle transaktioner, og regnskabet giver kun meget summariske oplysninger om beløbenes anvendelse. CCC offentliggør imidlertid en månedlig oversigt over den finansielle stilling og de siden finansårets begyndelse foretagne transaktioner, og landbrugsministeriet har naturligvis et komplet bogholderi over anvendelsen af de fra toldindtægterne modtagne beløb, de såkaldte *Section 32 fonds*. Kongressen holdes herigennem fuldt underrettet om administrationen, men der sker ingen omfattende publicering af enkeltheder, formentlig af politiske grunde. Det er interessant, at der i hele den omfangsrige litteratur, hvori prisstøttepolitikens fortsættelse i efterkrigsårene er diskuteret, ikke synes at foreligge en eneste talmæssig belysning hverken af CCC's virksomhed eller af section 32 fondens anvendelse. Litteraturen beskæftiger sig alene med principperne for støtte, støtteprisernes fastsættelse, virkningerne på produktion og forbrug og konflikten mellem landbrugsbeskyttelsen og den liberale udenrigshandelspolitik.

Det er karakteristisk, at landbrugsminister *Brannan,* da kongressen forlangte, at han skulle fremlægge et budget for omkostningerne ved det af ham stillede forslag (Brannanplanen) om direkte tilskud til producenterne i stedet for prishævende markedsoperationer, kunne svare, at der ikke hidtil var forlangt tilsvarende beregninger for omkostningerne ved paritetspolitiken frem i tiden. Kongressen efterbevilliger derimod de beløb, der er tabt af CCC ved markedsoperationer inden for det fastlagte program

Commodity Credit Corporation's støttevirksomhed.

CCC's rolle i prisstøttepolitiken er at påvirke markedspriserne, således at de bringes så nær til „paritetsprisen" som foreskrevet

[1] En nærmere redegørelse for paritetspolitikens udvikling og for den teoretiske kritik af paritetsbegreb og paritetsindeks findes i samme forfatters afhandling i Nationaløkonomisk Tidsskrift, 1951, 1. hæfte.

eller som mulígt. Påvirkningen sker gennem belåning eller gennem direkte opkøb. Lånene er af den særlige karakter, at de altid kan indfries ved at stille varepartiet til rådighed for CCC, men hvis markedsprisen ligger over låneværdien, kan landbrugeren frit sælge varepartiet og tilbagebetale lånet. Derigennem bliver den fastsatte låneværdi (en vis procent af den beregnede paritetspris) i reglen en minimumsgrænse, hvorunder landbrugeren ikke vil sælge varen. En vigtig undtagelse fra denne regel gælder i egne, hvor CCC ikke har tilstrækkelig lagerkapacitet, og hvor forpligtelsen til at overtage varepartier har været begrænset, et forhold, der spillede en væsentlig rolle i valgkampen i 1948. Der er nu taget skridt til en udvidelse af lagerkapaciteten. Selve belåningen og muligheden af at lade CCC overtage varepartiet sætter landbrugeren i stand til at tilbageholde varen i forventning om en forbedring i prisen. Hvis markedsprisen ikke inden låneperiodens udløb er steget over lånegrænsen, vil varen til den tid indgå på CCC's lager.

De enkelte års støttelove fastsætter, hvilke varer CCC *skal* belåne eller opkøbe, hvis markedsprisen ligger under det tilsigtede støtteniveau, og hvilke andre varer institutionen *kan* inddrage under sin virksomhed, hvis de forhåndenværende midler er tilstrækkelige. Oprindelig var den obligatoriske støtte begrænset til hovedafgrøderne bomuld, hvede, majs, ris, tobak og jordnødder, de såkaldte basisvarer, men tendensen i efterkrigslovgivningen er gået i retning af udvidelse af varegrupperne under obligatorisk støtte. Den gældende 1949-lov inddrager således blandt andet uld og kartofler, mejeriprodukter og honning, uanset at sandsynligheden for tab er betydelig ved de mere letfordærvelige varer. Samtidig har der været en tendens til at forhøje prisgarantierne og dermed lånegrænsen. 1949-loven pålægger også administrationen at støtte enhver lagerdygtig vare, for hvilken der er indført areal- eller salgskvota for de enkelte farme, i videst mulig udstrækning.

Denne tendens i efterkrigslovgivningen har medført udvidet aktivitet fra CCC's side og nødvendiggjort en forøgelse af institutionens driftskapital. Ved oprettelsen i 1933 var denne i alt $ 3 mill. I 1936 udvidedes den til $ 100 mill. og i 1938 til $ 500 mill. Krigsårene bragte yderligere forhøjelser, og ved krigens afslutning var kapitalen bragt op til et beløb af 4,75 milld. dollars. Som følge af prisstøtteloven af 1949 forventedes finansieringsbehovet at stige betydeligt. Ved en i juni 1950 vedtaget lov bemyndigedes CCC derfor til at låne yderligere $ 2 milld. i finansministeriet, således at kapitalen herefter kan bringes op til 6,75 milld. Ult. juni 1950 beløb de udestående lån plus værdien af lagerbeholdninger til kostpris sig til $ 3,5 milld., og det var dengang ventet, at finansieringsbehovet efter høsten 1950 ialt ville kræve mellem 5,3 og 6,3 milld. Prisudviklingen siden koreakrigens udbrud, der har formindsket behovet for støtte og reduceret risikoen for tab på varebeholdninger, var naturligvis ikke forudset.

Til belysning af efterkrigsårenes variationer i status ved udgangen af finansåret d. 30. juni er i *tabel I* anført størrelsen af de *udestående lån og værdien af lagerbeholdningerne* til kostpris samt totalbeløbet af begge. Endvidere er anført statusbeløbene ult. dec. 1949 og 1950 til belysning af udviklingen siden koreakrigen. Decembertallene kan ikke sammenlignes med junitallene, fordi udestående lån i reglen er større midt i høståret, hvorimod lagerbeholdningerne i reglen går op ved høstårets udgang, når lånene forfalder. Det vil ses, at statusværdierne var stærkt nedadgående i de tre første år efter krigen, men at der er sket en meget betydelig stigning siden juni 1948, både for lån og lagerbeholdninger. Tabellen giver tal for 4—5 hovedvarer, der udgør de største poster i regnskabet. Gruppen „andre varer", der omfatter alle øvrige poster, har været af ringe betydning indtil de to sidste års udvidelse af varelisten. Lagerbeholdningen pr. 30. juni 1950 af „andre varer", ialt $ 776,2 mill., omfattede blandt andet smør $ 99,5 mill., æg $ 103,3 mill., tørmælk $ 45,7 mill., hørfrø $ 69,8 mill., linolie $ 134,8 mill., hirse $ 104,7 mill. og spisebønner $ 79,7 mill.

Stigningen i lånebeløb og lagerbeholdninger gennem finansårene 1948/49 og 1949/50

TABEL I.

Commodity Credit Corporation.
Udestående lån samt værdi af varebeholdninger.

1945—1950

	30. juni 1945	30. juni 1946	30. juni 1947	30. juni 1948	30. juni 1949	30. juni 1950	31. dec. 1949	31. dec. 1950
	Millioner dollars							
Udestående lån:								
Bomuld	251.7	32.1	2.1	4.6	609.3	121.0	337.9	1.3
Hvede	30.8	3.8	1.0	8.0	40.3	65.1	597.9	365.1
Majs	16.7	—	17.0	0.9	455.9	554.1	596.3	272.0
Tobak	1.0	5.5	86.2	120.6	134.7	125.5	151.9	128.7
Andre	8.4	6.5	15.1	10.2	29.5	44.5	236.1	197.1
Ialt lån	308.6	47.9	121.4	144.3	1269.7	910.2	1920.1	964.2
Værdi af varebeholdninger under prisstøtteprogrammet:								
Bomuld	447.5	140.9	1.2	—	—	580.2	617.7	17.4
Hvede	153.7	53.2	43.6	81.1	529.3	760.4	398.8	653.0
Majs	19.7	14.4	6.9	—	9.9	505.9	116.8	617.1
Tobak	35.1	4.8	—	1.7	1.0	0.8	—	0.7
Uld	159.7	243.4	229.9	112.2	75.7	0.4	53.5	—
Andre	106.0	33.4	96.1	39.3	465.9	776.2	538.3	637.3
Samlet værdi af beholdninger	921.7	490.1	377.7	234.3	1081.8	2623.9	1725.1	1925.5
Lån + varebeholdninger	1230.3	538.0	499.1	378.6	2351.5	3534.1	3645.2	2889.7

forklares ikke blot af de udvidede støttekrav i henhold til landbrugslovene i 1948 og 1949, men desuden af faldet i markedspriserne i disse år, jvf. f. eks. beløbene for bomuld og hvede. Ved udgangen af 1950 var udestående lån for bomuld derimod omtrent elimineret, og for de øvrige varegrupper væsentligt lavere end ved udgangen af 1949. Lagerbeholdningerne af hvede, majs og „andre varer" var derimod væsentligt højere end ult. dec. 1949.

Af statusværdierne ved finansårets udgang kan man naturligvis ikke danne sig et billede af den samlede støtteaktivitet året igennem. De er mere et udtryk for vanskelighederne ved at afsætte varerne i det frie marked. Man må enten følge bevægelserne i status fra måned til måned eller analysere driftsregnskabet for låneaktivitet og vareomsætning for at danne sig et billede af CCC's samlede transaktioner. I *tabel II* er derfor til belysning af den samlede aktivitet anført den totale *procent af høsten i årene 1948 og 1949, der har været belånt eller opkøbt* af CCC. Tabellen er begrænset til at omfatte de 10 afgrøder, for hvilke CCC's virksomhed i 1949 har omfattet den største procent af høsten, varierende fra 55,5 procent for hirse til 11,4 procent for majs. Forskellen fra 1948 til 1949 er betydelig, f. eks. for bomuld, hirse og hørfrø.

Til belysning af *det samlede tab for CCC ved prisstøtteprogrammet siden oprettelsen i 1933* er i *tabel III* anført gevinst og tab for hele perioden indtil 30. juni 1950. Tabellen giver endvidere tal for gevinst og tab i perioderne 1933/41, 1941/46 og i hvert af finansårene 1946/47 til 1949/50. Det vil ses, at tabene op til 30. juni 1941 beløb sig til ca. $ 60 mill., at krigsårene og det første efter-

TABEL II.

CCC's prisstøttetransaktioner for vigtigere afgrøder i 1948 og 1949 sammenholdt med produktionen.

Vare	Enhed	1949 høst		1948 høst	
		Produktion i millioner	Procent under pris-støtte	Produktion i millioner	Procent under pris-støtte
Hirse	cwt	85.5	55.5	73.7	30.3
Jordnødder	lbs	1875.8	52.2	2338.5	63.1
Tørre spisebønner	cwt	21.4	42.1	20.8	40.3
Hvede	bushel	1146.5	33.4	1313.5	28.0
Hørfrø	bushel	43.7	27.5	54.5	76.0
Kartofler	cwt	241.1	23.9	272.8	37.4
Ris	cwt	38.3	21.4	40.1	8.7
Bomuld	bales	16.1	19.8	14.9	35.6
Byg	bushel	238.1	13.9	315.9	15.7
Majs	bushel	3377.8	11.4	3681.8	14.9

1 cwt = 50.8 kg 1 bushel = 0.35 hl

TABEL III.

CCC's gevinst (+) og tab (÷) under prisstøtteprogrammet fra oprettelsen i 1933 til 30. juni 1950.

Vare	17/10 1933-30/6 1941	1/7 1941-30/6 1946	1/7 1946-30/6 1947	1/7 1947-30/6 1948	1/7 1948-30/6 1949	1/7 1949-30/6 1950	17/10 1933-30/6 1950
	Mill. dollars						
I. Basisvarer	÷55.8	+182.6	+34.4	÷ 3.1	÷ 28.6	÷ 83.8	+ 45.8
heraf: Majs	÷20.1	÷ 14.3	+ 0.3	„	„	÷ 17.2	÷ 51.4
Hvede	÷ 6.2	÷ 11.8	+ 0.6	„	÷ 3.7	÷ 28.4	÷ 49.5
Jordnødder	„	„	+ 0.7	÷ 2.8	÷ 23.8	÷ 40.6	÷ 66.4
Bomuld	÷27.4	+218.3	+46.5	÷ 0.3	÷ 1.0	+ 3.4	+239.6
„ eksport[1]	„	÷ 27.7	÷13.7	„	„	„	÷ 41.4
II. Andre varer under obligatorisk støtte	„	÷ 41.0	÷96.4	÷ 66.9	÷217.2	÷105.6	÷527.2
heraf: Uld	„	÷ 15.8	÷33.5	÷ 19.5	÷ 12.7	÷ 10.8	÷ 92.3
Kartofler	„	÷ 25.2	÷62.9	÷ 47.4	÷203.9	÷ 75.1	÷414.5
III. Alle øvrige varer	÷ 4.6	÷ 16.0	÷ 9.9	÷ 55.4	÷ 9.0	÷ 59.8	÷154.7
heraf: Æg	„	÷ 0.2	÷11.5	÷ 25.9	÷ 0.7	÷ 41.6	÷ 80.0
Hamp	„	÷ 20.2	÷ 1.3	„	„	„	÷ 21.5
Sukkerroer	„	„	„	÷ 11.9	÷ 4.7	„	÷ 16.5
I—III. Ialt	÷60.4	+125.6	÷71.9	÷125.4	÷254.8	÷249.2	÷636.0

Tilgang i reguleringskonto for forventet tab 30/6 1949—30/6 1950: 333.1
Samlet reguleringskonto for forventet tab pr. 30/6 1950: 705.8
Samlet tab, realiseret plus forventet pr. 30/6 1950: 1341.8[2]

[1] Omfatter kun CCC's egen eksport; subsidier til privat eksport af bomuld 1941—48 har kostet yderligere 13 mill. dollars.

[2] Som følge af overskud på andre transaktioner samt refusion fra Treasury af diverse tab uden for det egentlige prisstøtteprogram finder man i status pr. 30. juni 1950 kun anført et nettotab for hele perioden siden 1933 på 798.2 mill. dollars.

krigsår bragte en betydelig netto-gevinst på $ 125 mill., udelukkende hidrørende fra en gevinst på bomuldslagrene på $ 218 mill. De tre sidste finansår har vist stærkt stigende nettotab for alle vareposter. De realiserede tab i 1949/50 beløb sig til $ 249 mill., og hertil kan lægges $ 333 mill., hvormed reguleringskontoen til imødegåelse af forventede tab er forøget i samme finansår. Det samlede resultat for perioden okt. 1933—juni 1950 var et realiseret nettotab på $ 636 mill. plus den samlede reguleringskonto til imødegåelse af forventede tab på lagerbeholdningerne på $ 705,8 mill., ialt $ 1341,8 mill. Koncentreret på de tre sidste finansår er dette et anseligt beløb ydet i tilskud til producenterne. Heri er ikke medregnet den gevinst, landbruget har opnået ved egen afsætning af produkter til de ved CCC's virksomhed kunstigt forhøjede markedspriser. Dette beløb er betydeligt større, men figurerer ikke i det offentliges regnskab, da det er udredet af forbrugerne ved betaling af den merpris, som støtteprogrammet har muliggjort.

I foråret 1950 udviste CCC stor ihærdighed med at søge beholdninger afsat til eksport, for visse varer til stærkt reducerede priser (f. eks. tørmælk og tørrede æg) og for kartofler til en rent nominel pris på een cent pr. 100 lbs ab lager, incl. jutesæk. Hovedreglen for salg af CCC's beholdninger er den, at ingen *lagerdygtig* vare må sælges til en pris under 105 procent af støtteprisen plus rimelige omkostninger, men eksportsalg er undtaget herfra. Allerede ved *Surplus property Act* af 1944 fik CCC autorisation til at foretage eksportsalg under hjemmemarkedspris og evt. støttepris, men til „competitive world market prices". Denne regel har været anvendt bl. a. til støtte af eksport af bomuld. Salg af *letfordærvelige* varer er søgt gennemført til nominelle priser til forskellige velgørende institutioner i U.S.A., og kartofler er søgt afsat til foderbrug, ligeledes til rent nominelle priser.

Prisstigningen siden sommeren 1950 vil sandsynligvis medføre, at visse lagerbeholdninger, for hvilke der i status pr. 30. juni 1950 var imødeset betydelige tab, vil kunne sælges med ringere tab eller med gevinst, og status ved udgangen af finansåret 1950/51 vil antagelig vise en betydelig forbedring. Ved udgangen af 1950 var markedspriserne for bomuld, ris og en række animalske produkter, f. eks. kød og uld, over paritetspriserne. For kornsorter, jordnødder, kartofler, smør, svin og kyllinger var priserne stadig under den beregnede paritet.

Subsidier ydet af toldindtægterne.

For at belyse det samlede omfang af prisstøtte til landbruget er det nødvendigt også at undersøge regnskaberne over de foran omtalte Section 32 fonds, de 30 % af U.S.A.s brutto-toldindtægter, der siden 1935 har været stillet til landbrugsministeriets rådighed til fremme af afsætning af overskudsvarer, enten til eksport eller til nye eller sekundære anvendelsesområder på hjemmemarkedet, herunder udvidet forbrug i de lavere indkomstgrupper. Loven giver også hjemmel til at yde direkte tilskud til farmerne til sikring af „normal produktion" for hjemmemarkedet. Ved *Foreign Assistance Act,* sect. 112(f) af 1948 blev landbrugsministeren bemyndiget til at yde tilskud af de nævnte midler på indtil 50 % af salgsprisen f.o.b. U.S.A. til gennemførelse af eksport af overskudsvarer under hjælpeprogrammer, som f. eks. Marshall-hjælpen. Den gennem disse midler finansierede virksomhed tjener som et vigtigt supplement til CCC's prisstøttende foranstaltninger. Fra 1935/36 til 1949/50 inclusive har de overførte toldindtægter udgjort ca. $ 1750 mill., og i de første krigsår er der ydet ekstra bevillinger til særlige afsætningsfremmende foranstaltninger som *Food stamp planen* og *Cotton stamp planen,* rabatordninger for merforbrug. De samlede midler, der har været til rådighed for 1936/50 har således beløbet sig til $ 2242 mill., en anselig sum i sammenligning med CCC's gevinst- og tabskonto for samme periode. Da ca. $ 278 mill. er forblevet uanvendt, har samtlige projekter, incl. administrationsomkostninger, kostet $ 1964 mill., hvoraf eksportpræmier dog hidtil kun har beslaglagt $ 220 mill., mens resten er gået til indenlandske fordelingsplaner, jvf. følgende oversigt:

TABEL IV.

Anvendelse af toldindtægterne (section 32 fonds) til afsætning af overskudslagre af landbrugsvarer.

	$19^{45}/_{46}$	$19^{46}/_{47}$	$19^{47}/_{48}$	$19^{48}/_{49}$	$19^{49}/_{50}$
	Mill. dollars				
Indkøb til fordeling gennem institutioner	6.2	16.2	45.4	25.8	41.8
Støtte til omdannelse og sekundær anvendelse ...	3.8	21.8	8.0	0.5	7.4
Skolefrokost og mælkefordeling	56.5	75.0	65.0	75.0	—
Ialt indenlandsk program	66.5	113.0	118.4	101.3	49.2
Eksporttilskud	20.3	33.7	19.9	27.0	25.2
Administration	4.0	3.5	1.7	2.3	3.7
Overførsel til særlige formål	0.2	16.3	0.4	0.2	0.5
Saldo udisponeret	23.2	25.3	9.3	2.1	47.0
Ialt section 32 fonds	114.2	191.8	149.7	132.9	125.6

		mill. $
Food Stamp planen	1939/43	262
Cotton Stamp planen o. l.	1940/42	24
Indkøb til direkte fordeling af fødevarer	1936/50	564
Støtte til sekundær anvendelse	1936/50	104
Skolefrokostprogrammet	1943/49	352
Overførsel ved lov til særlige formål	1936/47	389
Administration	1936/50	49
Ialt indenlandske afsætningsprogrammer plus administration	1936/50	1744
Eksporttilskud	1936/50	220
Totalbeløb anvendt	1936/50	1964

Blandt de omsatte varegrupper har bomuld beslaglagt det største beløb $ 186 mill. i hele perioden 1936/50. De øvrige vigtige poster har været grøntsager $ 178 mill., frugt $ 172 mill., kornprodukter $ 163 mill., æg og fjerkræ $ 126 mill. og kød $ 72 mill. Disse midler er således i vid udstrækning anvendt til støtte af de letfordærvelige varer, der indtil for nylig ikke har kunnet inddrages under CCC's virksomhed.

Angående *section 32 fondens anvendelse i efterkrigsperioden,* hvor eksporten har beslaglagt en forholdsvis større del end for samtlige år siden 1936, henvises til tallene i *tabel IV,* der viser de årlige rådighedsbeløb og tilskud til indenlandske afsætningsforanstaltninger såvel som eksportpræmier i hvert af finansårene 1945/46 og 1949/50. For 1949/50 har kongressen givet en særskilt bevilling til finansiering af skolefrokostprogrammet på $ 83,5 mill., og section 32 fonden er aflastet tilsvarende. De øvrige afsætningsforanstaltninger har kunnet udvides, men der var dog pr. 30. juni 1950 et udisponeret beløb på $ 47 mill. Det må i denne forbindelse erindres, at 1949-loven pålagde at yde støtte fra section 32 fonden til sådanne letfordærvelige varer, der ikke er inddraget under obligatorisk støtte fra CCC. De største beløb i 1949/50 er anvendt til afsætning af smør, fjerkræ og frugt. Inden for eksportprogrammet var det især frugt, frisk såvel som tørret, jordnødder og æg, der beslaglagde større beløb.

Om skolefrokostprogrammet bør det måske oplyses, at dette i væsentlig grad tager sigte på at anvende landbrugsvarer, for hvilke der foreligger afsætningsvanskeligheder. Landbrugsministeriets husholdningsdepartement udsender til skolerne opskrifter på retter, der fortrinsvis fremstilles af disse overskudsvarer, f. eks. forskellige grønsager, frugter, kyllinger eller kalkuner, varierende fra tid til tid. Foranstaltningen betragtes derfor som en del af afsætnings-

programmet og ikke som en social foranstaltning.

Kritiken mod den hidtil fulgte støttepolitik har i særlig grad fremhævet, at prisstøtte gennem belåning og offentlige opkøb medfører en indskrænkning i forbruget og dermed en tendens til ophobning af uafsættelige overskudslagre eller til restriktioner vedrørende areal for de enkelte afgrøder eller salgskvotaer, som anvendt i visse tilfælde. Det er også fremhævet, at prisstøtten vanskeliggør U.S.A.s konkurrence med andre lande på verdensmarkedet, og at forsøg på at fremme afsætningen ved eksportpræmier er i konflikt med U.S.A.s grundlæggende synspunkter vedrørende fremme af en fri verdenshandel på konkurrencemæssig basis.

Brannan-planen søgte at imødekomme denne kritik ved at foreslå omsætning af alle ikke-lagerdygtige varer til frie markedspriser, suppleret med kontanttilskud til landbruget. Produktionen ville derigennem fremdeles blive stimuleret, men forbrugerne ville aftage større kvanta til de lavere, frie priser. For de lagringsdygtige varer var det derimod også efter denne plan tanken at fortsætte CCC's støttevirksomhed.

En af årsagerne til den politiske modstand mod Brannan-planen var utvivlsomt, at direkte kontanttilskud i stedet for indirekte støtte for de letfordærvelige varer ville figurere i det offentliges regnskab, mens den merpris, som forbrugerne nu betaler, ikke lader sig aflæse noget sted. Kun CCC's tab og section 32 fondens ydelser figurerer i regnskaberne.

Med den ændrede markedssituation for mange landbrugsvarer siden sommeren 1950 er interessen for en revision af lovgivningen aftaget betydeligt, og landbrugspolitikken vil antagelig fortsætte i den hidtidige form, indtil nye afsætningsvanskeligheder genopliver interessen for en reform.